



תת"ע 5270/06/21 - מדינת ישראל נגד לירן צליק

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 5270-06-21 מדינת ישראל נ' צליק
לפני כב' השופטת מיכל דויד, סגנית נשיאה

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

לירן צליק

הנאשם

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, הנני מודיעה על זיכוי של הנאשם, וזאת מחמת הספק.

רקע:

1. ביום 09.06.21 הוגש נגד הנאשם כתב אישום, המייחס לו עבירה לפיה "נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה", בניגוד לתקנה 67(א1) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 08.03.21, בשעה 13:48, נהג הנאשם ברכבו ברח' המלאכה פינת הלח"י בעיר טירת הכרמל, מכיוון מערב למזרח, ובהתקרב למעבר חציה לא נתן זכות קדימה להולכת רגל, שעמדה על המדרכה בסמוך למעבר החציה, ושניכר היה כי בכוונתה לחצות את הכביש.

ההליך:

3. ביום 18.07.21 התקיימה הקראה, ובמסגרתה כפר הנאשם בעובדות כתב האישום. בהתאם, התיק נקבע לשמיעת ראיות.



ביום 17.10.21 נשמעו ראיות הצדדים (להלן: "הדין").

במסגרת פרשת התביעה, העיד מטעם המאשימה עורך הדוח - רס"ב משה סנדומיר.

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם.

בתום הדיון, נקבע התיק לתזכורת במעמד הצדדים ליום 22.12.21.

ביום 22.12.21 נקבע התיק להמשך הוכחות ליום 07.02.22.

ביום 07.02.22 נקבע התיק לתזכורת במעמד הצדדים ליום 08.05.22.

ביום 08.05.22 נדחה התיק לתזכורת תביעה ליום 21.07.22.

בבקשה שהוגשה מטעם התביעה ביום 21.06.22 התבקש בית המשפט לקבוע כי הדיון שיתקיים ביום 21.07.22 יהיה לצורך שמיעת סיכומי הצדדים תחת תזכורת תביעה.

ביום 21.07.22 נשמעו סיכומי הצדדים בעל פה.

4. עדוּתו של רס"ב משה סנדומיר (להלן: "השוטר"):

חקירה ראשית:

השוטר מסר כי נסע ברחוב הלח"י בטירת הכרמל, ממזרח למערב, ופנה שמאלה, לכיוון מכבי אש, שם הוא אוכף עבירות תנועה, לרבות זו בגינה עמד הנאשם לדין בתיק זה.

לדברי השוטר, בדיוק כשפנה שמאלה, ראה את הנאשם, שנסע מכיוון מערב למזרח, מבצע את העבירה, כך שלא נתן זכות קדימה לאישה שרצתה לעבור את הכביש מדרום לצפון.

לאחר שהשוטר אישר את עריכת הדוח, הוגש זה ע"י המאשימה, והמוצג סומן **ת/1** (להלן: "הדוח").

כבר עתה אציין, כי דבר פנייתו של השוטר שמאלה לא בא לידי ביטוי בדוח שנערך על ידו, ויש בנתון זה כדי להשליך על יכולתו לזהות את העבירה וכן על יכולתו לשמור על קשר עין רצוף עם רכבו של הנאשם, כפי שיפורט להלן.



חקירה נגדית:

5. השוטר נשאל האם הולכת הרגל חצתה את הכביש בסופו של יום? השיב כי אינו בטוח מאחר והדבר לא נרשם על ידו בדוח (ראה עמ' 4 שורות 12-18 ושורות 31-32 לפרוטוקול הדיון).

השוטר אומנם מציין כי לא היה נותן את הדוח אם הולכת הרגל לא הייתה חוצה את הכביש בסופו של יום, אלא שאין לי לקבל אמרה זו מאחר שהשוטר אישר כי אינו זוכר אם הולכת הרגל חצתה אם לאו, ולא נרשם דבר על כך בדוח.

בחקירה חוזרת:

6. השוטר נשאל כיצד באה לידי ביטוי כוונתה של הולכת הרגל לחצות את הכביש, והשיב כי כאשר היא עומדת על מעבר החציה היא לא מחכה לבעלה שיאסוף אותה אלא רוצה לחצות, וכשנהג מגיע למקום כזה הוא, הוא צריך לעצור ולתת לה לחצות והוסיף, כי פניה של הולכת הרגל היו מופנים כלפי צפון.

לשאלת בית המשפט מדוע לא ציין את תיאורה של הולכת הרגל בדוח, השיב כי כעת "מתחת לפלורסנטים" מתגלה עוד טעות, כאשר בדוח נרשם נהגת והמדובר, הלכה למעשה, בהולכת הרגל.

אציין, כי בפרק "נסיבות המקרה" בדוח, לא נרשם דבר הכיצד למד השוטר על כוונת הולכת הרגל לחצות את הכביש, למעט שצוין כי הולכת הרגל עמדה על המדרכה בצמוד למעבר החציה, וכי היא עמדה מצדו הימני של הכביש ביחס לכיוון נסיעת רכב הנאשם.

בנוסף, השאלה לגבי כוונת הולכת הרגל לחצות את הכביש נשאלה במסגרת חקירה חוזרת ולא במסגרת חקירה ראשית או נגדית, במסגרתן לא נשאל העד לגבי כך.

מושכלות היסוד הן כי חקירה חוזרת נועדה להבהרות והשלמת תשובות שהתקבלו מעד במסגרת עדותו הנגדית, ואין לשאול שאלות שאינן נובעות מהן.

לפיכך, והיות שלא מדובר בשאלה אשר נועדה להבהרה, יש ליתן לתשובה שנתקבלה משקל בהתאם. עוד יצוין, כי בהיותו של הנאשם בלתי מיוצג, יש להבין כי במקרה זה לא התנגד למהותן של השאלות שנשאלו במסגרת החקירה החוזרת, וסביר להניח שלו היה מיוצג, יתכן שהייתה מועלית התנגדות לשאלות הללו, וההתנגדות הייתה מתקבלת.

הווי אומר- בהיותו של הנאשם לא מיוצג, יש בכך כדי להוסיף למסקנתי כי אין לתת משקל כלשהו ל"השלמות חקירה" המבוצעות על דוכן העדים, גם שעה שהנאשם לא התנגד לכך.

אוסף, כי לא רק עניין "אי-ידיעת החוק" ע"י הנאשם הביא אותי למסקנה כי אין לתת כל משקל לעדות השוטר



בנקודה זו, אלא גם העובדה כי השוטר לא רשם דבר בעניין זה בדוח, כאמור לעיל, ולא הוברר הכיצד זכורים לו הפרטים האלו אשר נמסרים על ידו על דוכן העדים בחלוף כ- 7 חודשים ממועד האירוע.

עוד אציין, כי גם הטענה לפיה הולכת הרגל "לא המתינה לבעלה" איננה מקובלת עליי, שכן הולכת הרגל כלל לא נחקרה ודבריה לא נרשמו בדוח, ומשכך, מדובר בהשערה בלבד של השוטר.

לשאלת הנאשם האם הייתה עמו שוטרת נוספת השיב השוטר כי עפ"י הדוח היה לבד ואינו זוכר מעבר לכך.

בהחלטתי מיום 17.10.21, לצורך בירור טענת הנאשם לפיה יחד עם השוטר הייתה שוטרת נוספת, הוריתי כי יוגש דוח עיסוק לתיק בית המשפט.

ביום 25.10.21, הוגש לתיק בית המשפט מזכר (להלן: "**המזכר**") מאת רנ"ג רונית שנפ, רמ"ת תחנת טירת הכרמל.

כעולה מהמזכר, "לא נמצא תיעוד לדוח עיסוק" של השוטר במערכת "שירת הסירנה". כמו כן, בדיקה מול רכז הסיוור העלתה כי כלל לא נפתח דוח עיסוק לשוטר.

עוד צוין כי מהיעדר דוח עיסוק במערכת משטרתית, "ניתן **להסיק**" כי השוטר עבד לבד. עוד עלה כי ככל שהייתה עובדת עם השוטר שוטרת נוספת, אזי היה תיעוד לכך - הייתה רושמת מזכר.

אין לי לקבל גם טענה זו.

השוטר לא רשם בדוח כי היה לבד במשמרת. לפיכך, הטענה כי היעדר דוח עיסוק ומזכר משוטרת מצביעים, בהכרח, על כך שהשוטר עבד לבד דינה להידחות, שכן מדובר בהשערה בלבד.

לאחר חקירת השוטר, המאשימה הכריזה "אלו עדיו".

עדות הנאשם:

חקירה ראשית:

7. הנאשם, כאמור, העיד במסגרת פרשת ההגנה.

בעדותו הראשית חזר על טיעוניו.



חקירה נגדית:

8. הנאשם מסר כי דבריו נרשמו בדוח באופן חלקי בלבד וציין כי אמר לשוטרי כי לא ראה הולכת רגל שהיה בכוונתה לחצות את הכביש, בניגוד למה שנרשם בדוח.

כשנשאל הנאשם מה ראה בהתקרבו למעבר החצייה, השיב כי ראה שתי נשים שעמדו עם שקיות במרחק של כשני מטרים ממעבר החציה ושוחחו ביניהן. עוד מסר, כי היה פקק ונסע "בזחילה". לטענתו, הולכת הרגל "יכלה לרוץ ולא הייתי מגיע, כולם חיפשו שם חניה" (עמוד 6, שורות 27-30 לפרוטוקול הדיון).

הנאשם אישר כי השוטר לא סימן לו לעצור, אלא ניגש אליו מאוחר יותר ושאל לגבי מעבר החציה.

הנאשם נשאל מה המרחק בין המקום בו עצר ובין מעבר החציה; כמה זמן השוטר שוחח עמו וכן נשאל כיצד יכול היה להבחין בהולכת הרגל אם היא חצתה.

הנאשם השיב כי המרחק היה כ-30-40 מטר וכי השוטר שוחח עמו 3-4 מילים, והדוח הונפק לו כ-5-10 דקות מרגע שעצר את הרכב ועד שהשוטר מסר לו את הדוח.

הנאשם מסר כי לאחר קבלת הדוח ניגש לאותה הולכת רגל, שעדיין נכחה במקום, ושאל אותה האם היא בכוונתה לחצות. הולכת הרגל השיבה לו כי היא מחכה לבנה.

הנאשם מסר כי מי שיוצא מהסופר לא חוצה במעבר החצייה, וכי הולכת הרגל סירבה לבוא להעיד בבית המשפט.

לטענת הנאשם הוא צילם תמונות, אולם אלו היו לאחר שיצא מהסופר והולכת הרגל כבר לא נכחה במקום, ולכן לא רואים אותה בתמונות על מעבר החציה. הנאשם נשאל מדוע לא צילם את שתי הנשים על הצומת, והשיב כי שתי הנשים דיברו. יצוין כי הנאשם לא הגיש צילומים לתיק בית המשפט, ולנוכח תיאור אותם הצילומים, נראה כי לא היה בהם, בכל מקרה, כדי לאשש או להפריך את גרסתו.

סיכומי המאשימה:

9. ב"כ המאשימה ביקש מבית המשפט להרשיע את הנאשם על סמך עדותו של השוטר אשר, לדידו, לא נסתרה. ב"כ המאשימה טען כי נסיבות הדוח מפורטות היטב: צוין מיקומו של השוטר ביחס לרכב הנאשם, אופן זיהוי ושמירת קשר עין עם רכבו של הנאשם עד עצירתו.



ב"כ המאשימה ציין כי ישנה סתירה מהותית בין דברי הנאשם כפי שנרשמו בדוח ובין דבריו כפי שנמסרו בעדותו בבית המשפט.

ב"כ המאשימה הפנה לכך שבהתאם לדברי הנאשם, כפי שנרשמו בדוח, כלל לא ראה את הולכת הרגל, כאשר בבית המשפט טען כי ראה שתי נשים שעמדו "במרחק נגיעה" ממעבר החציה.

אציין כי בשלב זה של סיכומי המאשימה התפרץ הנאשם לדברי ב"כ המאשימה, וטען כי לא זכור לו שאמר שהיו שתי נשים וביקש להראות לו איפה נרשמו הדברים מפיו.

אמנם, יש בהתנהלות זו כדי להטיל דופי במהימנות גרסתו של הנאשם, בעיקר לנוכח העובדה כי לא הזכיר בשום שלב, עובר לעדותו בבית המשפט, כי היו במקום שתי נשים, וכן לנוכח העובדה כי כפירתו, כפי שנמסרה, הייתה כללית בלבד, ובמסגרתה לא צוינו הדברים הללו.

על מנת לחדד את הדברים, בניגוד לטענת ב"כ המאשימה לפיה הנאשם אמר כי שתי נשים עמדו "במרחק נגיעה" ממעבר החציה, יצוין כי טען ששתיהן עמדו במרחק של כשני מטרים מהמעבר (ראה עמוד 6 שורות 27-28 לפרוטוקול הדיון).

סיכומי הנאשם:

10. הנאשם ביקש לזכות אותו מהעבירה המיוחסת, תוך שציין כי השוטר "הודה" כי לא בוצעה כל עבירה. הנאשם הפנה לכך שהשוטר לא יכול היה לאשר כי הולכת הרגל חצתה את הכביש. בנוסף, טען כי לא נסתרה גרסתו לפיה הייתה עם השוטר שוטרת נוספת.

הנאשם הוסיף כי הולכת הרגל חצתה את הכביש משמאל לימין, ולא היה בכוונתה לחצות בפעם השנייה מימין לשמאל.

דין והכרעה:

11. כאמור, החלטתי לזכות את הנאשם, וזאת מחמת הספק.

תקנה 67(א1) לתקנות התעבורה קובעת כך:

"נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החציה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה".



אומנם, גרסתו של הנאשם הינה גרסה מתפתחת, וככזו משקלה מועט.

בפרק דברי מקבל הדוח נרשם מפי הנאשם כי לא ראה הולכת רגל. במענה לכתב האישום כפר באופן כללי במיוחס לו, וזאת מבלי לפרט. בחקירתו הנגדית מסר כי היו שתי הולכות רגל אשר עמדו במרחק של כ-2 מטרים ממעבר החצייה ושוחחו ביניהן. עוד טען, כי פנה לאחת מהן, והתברר לו כי היא באה מהסופר וממתינה במקום לבנה. בסיכומיו טען כי הולכת הרגל חצתה את הכביש משמאל לימין ביחס לכיוון נסיעת רכבו ולא היה בכוונתה לחצות בחזרה לצד השני.

כאמור, גרסתו של הנאשם אינה קוהרנטית ואינה רציפה, ואליה הצטרפו פרטים עם התקדמות ההליך.

עם זאת, מלאכת הוכחת כל יסודות העבירה מוטלת על כתפי המאשימה, וקשיים בגרסתו של הנאשם עשויים לחזק את ראיות המאשימה אך ב"ש" ואינם יכולים לסייע למאשימה ב"אין".

ויפים לעניין זה דבריו של כבוד השופט א. שטיין בע"פ 2921/18 מדינת ישראל נ' בצלאל (27.10.19):

"דיני הראיות לפיהם אנו מרשיעים ומזכים נאשמים אומרים לנו כי שקרי הנאשם יכולים רק לחזק את ה"ש" (ראו למשל: ע"פ 210/81 עקביוב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 418, 393 (1982)). מקום שאין "יש" ויש "אין", שקרים כאמור אינם יכולים להועיל למדינה בהוכחת אשמתו של הנאשם (ראו ע"פ 476/72 טרנובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד כז(1) 380, 376 (1973))"

12. נסיבות הדוח, כפי שנרשמו ע"י השוטר, אינן מתארות, ולו בצורה כללית, את הולכת הרגל - מה גובהה, לבושה, תיאור חיצוני שלה וכיו"ב. בנוסף, לא צוין כלל האם עמדו רכבים חונים לצד הכביש אשר עלולים היו להגביל את שדה הראייה של הנאשם ושל השוטר, לא צוין באיזה מעבר חציה מדובר, מה מתווה הדרך (כביש חד/דו סטרי).

כמו כן, הדוח נעדר פרטים מהותיים כגון: תיאור של מצב התנועה, מאיזה מרחק הבחין בהולכת הרגל וברכב הנאשם.

ויודגש - אמנם צוין מקום ביצוע העבירה, אלא שלא ברור האם הנאשם והשוטר מדברים **על אותו מעבר החצייה או שמדובר במעברי חצייה שונים, הנמצאים בסמיכות מקום.**

השוטר מסר בעדותו בבית המשפט כי הבחין בעבירה רק לאחר שפנה שמאלה. בנסיבות אלו, לא ברור כיצד יכול היה להבחין בעבירה, ומכל מקום הדברים אינם מפורטים כלל בדוח ולא נרשמה בו כלל פנייתו שמאלה של השוטר, ומקל וחומר, לא נרשם האם פנה לפני שהגיע למעבר החצייה או לאחריו. בנוסף, לא צוין בדוח וגם לא בעדותו של השוטר בבית המשפט מאיזה חלון של הניידת הבחין בעבירה או שמא הבחין בה באמצעות מראה.



הן בדוח והן בעדותו של השוטור בבית המשפט לא צוין אופן נסיעת רכבו של הנאשם, מה הייתה המהירות המשוערת בה נע רכבו (מהירה, איטית, סבירה) והאם יכול היה לעצור את רכבו לפני מעבר החצייה וליתן להולכת הרגל לחצותו.

שאלות אלו ונוספות נותרו ללא מענה כלל.

לכך יש להוסיף את העובדה כי השוטור כלל לא היה בטוח והלכה למעשה לא יכול היה לאשר כי הולכת הרגל חצתה בסופו של יום את מעבר החצייה.

לטענת השוטור היה על הנאשם, בהכרח, **לעצור** את רכבו לפני מעבר החצייה, כך שצוין כי: "צריך לעצור ולתת לה לחצות" (ראה עמוד 5 שורות 2-3 לפרוטוקול הדיון).

לטענה זו אין כל בסיס משפטי.

תקנה 67(א1) לתקנות דורשת מהנהג **להאט** את מהירות נסיעת רכבו ולא דורשת כי הנהג יעצור את הרכב.

יסודות העבירה הנדרשים הינם:

1. נהיגת רכב
2. קרבה למעבר חצייה
3. הולך רגל העומד בסמוך למעבר החצייה
4. ניכר כי בכוונת הולך הרגל לחצות

בהתקיים כל היסודות העובדתיים הנקובים לעיל **במצטבר**- יש **להאט** את כלי הרכב לאחר התקיים 3 הנסיבות הראשונות הנקובות לעיל, ובהתקיים הנסיבה הרביעית- יש ליתן להולך הרגל **זכות קדימה**.

עצם עמידתה של הולכת רגל, כאשר אין כל תיאור ולו כללי שלה, של מתווה השטח, של מצב התנועה, של תיאור אופן נהיגתו של הנאשם ושל אופן אפשרות השמירה על קשר העין כל העת- אינה מחייבת עצירה לפני מעבר החצייה, כפי שצוין בשוגג ע"י השוטור, אלא מחייבת, כלשון הסעיף, האטה של כלי הרכב, ולאור היעדר תיאור של השוטור לעניין זה, נותר ספק אם הנאשם האט את רכבו, אם לאו. ובנוסף, עצם אמירתו של השוטור בבית המשפט לפיה אינו יודע אם בסופו של דבר חצתה הולכת הרגל את מעבר החצייה מלמדת הן על אי שמירת קשר עין רציף, שכן לו זה היה נשמר, יודע היה השוטור לספר את "סוף הסיפור", וכן אינה יכולה לבסס את היסוד הרביעי הנקוב לעיל, שרק הוא מחייב **מתן זכות קדימה**.



יפים לעניי זה דבריו של כבוד השופט (בדימוס) ת. אור ב בע"פ 558/97 מלינק נ' מדינת ישראל:

"עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה; ואם כן להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חציה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב; אולי יטול על עצמו סיכון של חציה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל"

כאמור, מהדוח נעדרים פרטים מהותיים חשובים ביותר, בין היתר, מהירות נסיעתו של רכב הנאשם ומצב התנועה במקום, זאת לצד טענת הנאשם לפיה היה בפקק ונסע "בזחילה". עוד מסר כי הולכת הרגל יכלה גם להתפרץ למעבר החצייה - "יכלה לרוץ" כפי שתיאר זאת בחקירתו הנגדית "ולא הייתי מגיע, כולם חיפשו חנייה". טיעון זה לעניין אופן נסיעתו לא נסתר ע"י המאשימה.

בשולי הדברים יצוין כי בדוח עצמו נכתב ע"י השוטר "נהגת" ולא "הולכת רגל", ולא הוגש כתב אישום מתוקן לעניין זה.

מכאן, שקיים ספק האם בוצעה העבירה ויתכן כי הנאשם ראה את הולכת הרגל ונקט בכל אמצעי הזהירות הסבירים, המצופים מנהג מן הישוב וכן העולים בקנה אחד עם הוראות הדין.

גם עצם נוכחות השוטר לבדו או שלא לבדו אינו נתון שהמאשימה יכולה הייתה לבסס, וגם כאן לא נסתרה טענת הנאשם לפיה עם השוטר נכחה שוטרת נוספת.

לאור כל האמור לעיל ולנוכח הספק שנוטר בליבי, הנני מורה על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, י' אלול תשפ"ב, 06 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים